Београд,

Јануар 2005

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

ДНЕВНИ ОДМОР

или

RENTED ROOMS

(једночинка)

(Хотелска соба: кревет, два елипсоидна светла изнад постеље, мини-радио изнад постеље, десно и лево наткасне, врата су десно, прозор са спуштеним ролетнама лево.Лево су врата од купатила. На столици је, на брзину набацана, измешана мушка и женска одећа, ту су и торбица и актн-ташна. Поред кревета, с десне стране, папуче, црне.У кревету су,под јорганом, у мајици и гаћама, чарапама, ГОРАН и, у гаћицама, КСЕНИЈА.Обоје имају тридесет година. Горан се скида, још задихан и уморан од секса, са Ксеније. Леже на десну половину кревета, широко размакнутих руку. Зури у плафон. Враћа дах полако. Ксенија дубоко отхукне а затим спушта руку под јорган. Петља.Мало подиже задњицу и извлачи бели

брусхалтер а затим га, испод постељине, покушава да обуче. Горан јој се примакне и, под постељином, намешта. Ксенија се отресито усправља, сад са халтером на себи а затим се прене,спусти испод постељине. Извлачи гаћице и брзо их навлачи. Горану ова радња извуче смешак али се окрене на своју страну, избегавајући Ксенијин поглед. Горан вади цигарете из наткасне. Вади једну и пали је. Закашље се пар пута)

КСЕНИЈА: Рекао си да ћеш престати. Прошлог месеца.

(Горан је мирно погледа. Ксенија му ухвати поглед. Пауза. Горан гаси цигарету на наткасни)

КСЕНИЈА: Нађи пепељару, Владимире.

ГОРАН: Нема је.

КСЕНИЈА: Била је ту негде.

ГОРАН: У реду је, Ксенија, у реду је.

(Горан механички устаје, спушта стопала испод кревета, палчевима дохвати папуче и склизне у њих. Узима пикавац и одлази у купатилу. ЛУПКАЊЕ ПОКЛОПЦА, ПОВЛАЧЕЊЕ ВОДЕ, КЛОКОТАЊЕ ВОДЕ У КАЗАНЧЕТУ, ТЈ. У ШОЉИ, ОФ. Ксенија се мало попридигне, стресе и узме Горанову кошуљу. Обуче је.Долази Горан. Стресе се. Прилази столици, тражећи нешто а онда погледа Ксенију)

КСЕНИЈА: Сећаш се?

ГОРАН: Прва година студија, наш викенд на Копаонику?

КСЕНИЈА: Аха.

ГОРАН: Носила си моју кошуљу, удисала мирис. Коса ти је падала тако као сад, само је у соби било више светла и неки мирис који нисам могао да препознам. Донела си ми шољу кафе из кухиње…

КСЕНИЈА: Једва сам је држала.

ГОРАН: И запалила цигарету. Тада сам још пушио.

КСЕНИЈА: И рекла сам ти….

ГОРАН: И рекла си ми….

КСЕНИЈА: По први пут…

ГОРАН: Да?

КСЕНИЈА: Дакле, рекла сам ти, пази, по први пут.

ГОРАН: Рекла си ми да ме волиш.

КСЕНИЈА: Да те лолим!

ГОРАН: Да ме лолиш.

(Горан се сагне да је пољуби и Ксенија се невољно с њим љуби)

КСЕНИЈА: Видим како ме лолиш.

(Горан се нагло одмакне и удари шаком о рагастов)

ГОРАН: Е да му јебем матер!

(Горан почиње убрзано да се облачи)

ГОРАН: Не вреди овако освежавати ствари! Лепо сам ти рекао!

КСЕНИЈА: Немој да се љутиш. Врати се у кревет.

(Горану испадне мобилни телефон из панталона. Он се бојажљиво сагне, укључи га и почне да куцка по њему)

КСЕНИЈА: Владимире, те ствари се никад не кваре. Врати се у кревет.

(Горан јој даје руком знак да сачека)

КСЕНИЈА: Пропустићеш најбољи "блоу џаб" у животу.

ГОРАН: Аха. Само да видим да ли ради.

(Горан укуцава број. Чека. Отхукне. Ксенија му се примакне, и даље у кревету. Запалаца језиком. Горан је кратко погледа и окрене јој леђа. Отхукне и спусти мобилни у џеп панталона. Ксенија зграби Горанов каиш а он се измакне и почне да одлучно закопчава панталоне, стежући пословно каиш до последњег дугмета. Окреће се према Ксенији. Покаже јој на кошуљу. Ксенија је скине а затим скине прслуче)

ГОРАН: Већ сам их видео.

КСЕНИЈА: Зашто си такав?

ГОРАН: А шта ти мислиш?

(БОЛЕРО на мобилном телефону. Горан нервозно вади мобилни из панталона, мобилни пада, подиже га са пода и јавља се, задихан)

ГОРАН: Молим?! За кога ћу гласати на следећим изборима? За СЏКД. Нисте чули за њих? Нисам ни ја! Ајд' здраво!Кретени! Јел' знаш да им мало фали да преузму власт? Ај, бре!

(Горан брзо враћа телефон у панталоне.Пауза)

ГОРАН: Шта је сад? Смркла си се ко да ћеш родити треће дете.

(Пауза)

КСЕНИЈА: Ко зна, можда и хоћу!

ГОРАН: Кад се то догодило?

КСЕНИЈА(имитира):”Кад се то догодило!” Нећу родити!

ГОРАН: Ксенија, то су озбиљне ствари!

КСЕНИЈА: Види га како је пребледео! Мислила сам да ти се допада.

ГОРАН: Шта ми се допада?

КСЕНИЈА: Наша мала игра.

(Горан закопчава кошуљу)

КСЕНИЈА: Добро.

(Ксенија закопчава халтер)

ГОРАН: Дневни одмор дефинитивно није моја шољица чаја.

КСЕНИЈА: А кад си ти то пио чај?

ГОРАН: Пијем га. Стално.

КСЕНИЈА: А што? Да ниси болестан?

ГОРАН: Зашто сви Срби постављају исто питање?

КСЕНИЈА: Ти си Србин, ти ми реци.

ГОРАН: А ти си ми нека јака Словенко-Црногорка. Са Бањице!

КСЕНИЈА: Бака ми је Мађарица, то си заборавио. У чему је проблем?

(Горан неодређено махне око себе)

ГОРАН: У овоме је проблем.

КСЕНИЈА: У реду, онда то више нећемо радити.

ГОРАН: Нећемо?

КСЕНИЈА: Можда мало.Врати се у кревет, тигре.

(Горан јој несигурно прилази)

ГОРАН: Деца чекају.

КСЕНИЈА: Пусти децу. Имамо још два сата.

(Ксенија привлачи себи Горана и брзо му откопчава панталоне и спушта их низ бутине тако да остаје само у боксерицама. Из панталона му испада мобилни)

ГОРАН: Срање!

КСЕНИЈА: Дај, није се поломио!

ГОРАН: Откуд знам да није?

(Ксенија га зграби међу ноге)

КСЕНИЈА: Видиш да није!

(Горан склони њену руку са свог међуножја. Сагне се по мобилни. Понавља цео ритуал провере. Ксенија се, опружена по кревету, главе забачене уназад, церека)

КСЕНИЈА: Маааз ми се! Фрррр!

ГОРАН: Ласцивна си!

КСЕНИЈА: Мислиш напаљена, наложена, перверзна, изопачена, аморална?

ГОРАН: И то.

(Ксенија устане и јако удари Горана шаком по дупету)

КСЕНИЈА: Бар се не фолирам. До малочас си са мном допуњавао "Камасутру" а сад се правиш фин.

(Горан се бесно окрене а она га завитлава, померајући се лево-десно, ван домашаја његових руку)

КСЕНИЈА: Искључи већ једном тај мобилни.

ГОРАН: Е баш нећу!

КСЕНИЈА: Боље би ти било. Због њега си брзао у кревету.

ГОРАН: Не буди вулгарна!

КСЕНИЈА: Некад ниси скидао руке с мене а сад ти се кита претворила у мобилни.

ГОРАН: Како можеш?

(Пауза)

КСЕНИЈА: Извини за мобилни.

ГОРАН: Па шта ако је стално укључен?! Ја сам пословни човек.

КСЕНИЈА: И ја сам пословна жена.

ГОРАН: Само што сам ја у правом послу.

КСЕНИЈА: Ја сам лево сметало у маркетингу а ти си фаца? Нарочито откад си отишао у канцеларију код Тихомировића.

ГОРАН: Откуд ти то кад не радимо у истим фирмама? А, капирам!

КСЕНИЈА: Стварно?

ГОРАН: Јел' и то део твоје игре?

КСЕНИЈА: А зашто да не? Малочас си је прихватио.

ГОРАН: Рекао сам да је с тим готово.

КСЕНИЈА: Ниси тако рекао кад сам кренула да ти мазим “мишка”.

ГОРАН: Е, сад кажем да је готово.Стварно готово!

(Горан узима своје ципеле и креће да их облачи. Ксенија узима цигарете с наткасне и пали једну)

ГОРАН: Мени браниш а ти пушиш?

КСЕНИЈА: Шта те брига?

ГОРАН: Па да, шта мене брига. Ја и не пушим! И никада нисам ни пушио!!! Дуван, марихуану, свеједно! Нити један једини дим, капираш?!!! Чак и не пијем!

КСЕНИЈА: Океј, ти си стрејт, капирам. А сад искулирај мало.

ГОРАН:Е нећу да искулирам!!! А знаш зашто? Зато што то нису моје цигарете а оно тамо нису моје посране папуче! И зовем се Горан! Горан! Ја по својој кући ходам бос а некад и го ако ми се хоће а хоће ми се! А што се тебе тиче, ти сигурно ниси моја јебена жена с којом имам две дивне ћерчице: Сању од седам и Вању од пет година!

КСЕНИЈА: Шта хоћеш да кажеш?

ГОРАН: Мене та деца сад не чекају кући, ето тосам хтео да кажем!

КСЕНИЈА: Како?

ГОРАН: Тако како сам рекао!

(Пауза. Ксенија седа на под, потресена. Дрхти)

КСЕНИЈА: Сад ја треба да се осећам кривом, јел’ то?

ГОРАН: Не, не требаш само сам рекао.

КСЕНИЈА: Децу ми не узимај у уста, јеси ли чуо?!

ГОРАН: Нећу више.

КСЕНИЈА: Нема тога што не бих урадила за њих, схваташ ли?

ГОРАН: Схватам.

КСЕНИЈА: То сви мушкарци кажу али не схватају. Не можете. Нисте ви криви што вам је у генима да будете скотови.

ГОРАН: Вероватно.

КСЕНИЈА: Због њих, само због њих се кријем по оваквим рупама.

ГОРАН: Знам.

КСЕНИЈА: Уморна сам од тога.

ГОРАН: И ја сам уморан.

КСЕНИЈА: Па шта ако си уморан? Шта ти улажеш? Шта губиш?

(Горан седа до ње. Спусти јој руку на дрхтаво раме)

ГОРАН: Извини.

КСЕНИЈА: Ма, у реду је.

ГОРАН: Кад сам мутирани мушки скот.

(Ксенија се бледо насмеје)

КСЕНИЈА: Онда ме разумеш?

ГОРАН: Разумем.

КСЕНИЈА: Боље би било јер им сутра нећеш ти објашњавати неке ствари него ја.

ГОРАН: Коме?

КСЕНИЈА: Њима и Владимиру.

ГОРАН: А које ствари?

КСЕНИЈА: Понекад ме стварно не слушаш.

ГОРАН: Стварно мислиш?

КСЕНИЈА: Стварно.

ГОРАН: Стварно стварно?

КСЕНИЈА: Стварно стварно. Шта је ово, дечији квиз?

(Горан је загрли)

КСЕНИЈА: Пољубац?

(Горан је пољуби)

КСЕНИЈА: Пре нисам морала да те подсећам.

ГОРАН: Не видим у чему је проблем.

КСЕНИЈА: Ја видим.

ГОРАН: Видиш?

КСЕНИЈА: То је све што имаш да кажеш?

ГОРАН: А шта би ти желела да кажем?

КСЕНИЈА: Драго ми је што остављаш Владимира, ето, то!

(Ксенија устаје и почиње да се облачи. Мучи се са сукњом)

ГОРАН: Драго ми је што остављаш Владимира.

КСЕНИЈА: Лош си глумац.

ГОРАН: Говорим искрено.

КСЕНИЈА: Искрено?

(Ксенија престаје са облачењем)

КСЕНИЈА: Боље си глумио кад си играо Владимира.

ГОРАН: Увек си говорила да га добро скидам.

КСЕНИЈА:Па лагала сам, ето.

ГОРАН: Што ми ниси рекла?

КСЕНИЈА: Зато што…

(Звони Горанов мобилни телефон: МЕЛОДИЈА БОЛЕРА, ОФ)

КСЕНИЈА: Хтела сам да ти кажем сто пута али сам видела како уживаш…Хајде, јави се!

ГОРАН(у телефон): Хало, Горан овде. Да, господине Тихомировићу. Нисте Тихомировић? А ко сте онда? И ја теби, дркаџијо! Марш у пизду материну!

КСЕНИЈА: Лепо домаће васпитање.

ГОРАН:О чему си причала?

КСЕНИЈА: "О чему сам причала"? Где сам ја сад? У твојој канцеларији, о свемогући шефе?

ГОРАН: Реци ми.

КСЕНИЈА: И рећи ћу ти: очајно си га играо али сам видела да уживаш у томе и зато сам те пустила.

(Горан устаје и седа на кревет. Везује пертле)

ГОРАН: Вараш ме све време.

КСЕНИЈА: Он би то дубље рекао.

ГОРАН: Сигурно да би. Извукао би га из муда.

КСЕНИЈА: Имао би и одакле што се за неке не може рећи.

(Горан устане бесно)

ГОРАН: Ја немам муда? Хоћеш сад да му кажем?!

КСЕНИЈА: Данас, сутра, мени је свеједно.

ГОРАН: Онда му ти реци сутра кад ти је свеједно.

(Ксенија почиње да се неконтролисано церека)

КСЕНИЈА: Ето, зашто те волим мој мали Изногуде!

ГОРАН:Ко је бре мали?

(Гораново лице промени израз, супериорнији је, исправи кичму. Прилази Ксенији са пар великих корака. Ксенија покуша да га одгурне али је он гурне на под. Ксенија пада на под, покуша да се придигне)

КСЕНИЈА: Владимире?

ГОРАН: Мислиш да нисам видео како си се набацивала оном жгољавом кепецу? Цело вече си зурила у његове буљаве очице!

КСЕНИЈА: Нема шта ту да се гледа.

ГОРАН: Тачно! Хтела си да ме направиш љубоморним! Добро знаш да је то немогуће. Или си можда хтела да ми покажеш да си још привлачна? Да си риба! Па хајде, увери ме!

КСЕНИЈА: Идиоте!

(Горан зграби Ксенију за рамена и леже преко ње. Покушава да откопча панталоне. Ксенија га благо одгурне)

КСЕНИЈА: Полудео си!

(Горан, још раздраженији, скаче на њу)

ГОРАН: И јесам! Хоћу да те туцам овде, на поду! После ћу да те опалим под тушем а онда на наткасни!

КСЕНИЈА: На наткасни, хахахаха! Пући ће!

ГОРАН: Нека пукне, јебе ми се.

(Ксенијин отпор престаје. Горан стане.Пауза)

ГОРАН: А онда си замишљала да сам ја на његовом месту!

КСЕНИЈА: Шта ти је, Горане?

ГОРАН: А онда си замишљала да сам ја на његовом месту!

(Горан удари шаком по поду. Ксенија га, без имало муке, одгурне са себе)

КСЕНИЈА: Пре ниси био овакав.

ГОРАН:Како нисам?

КСЕНИЈА:Лепо, ниси.

ГОРАН: Он је био такав.

КСЕНИЈА: Јесте. Кад би се зезали.

(Горан устане. Закопчава се, покушавајући да задржи мирноћу покрета)

ГОРАН:Океј, реци ми слободно. Нећу се љутити.

КСЕНИЈА: Што би се љутио?

ГОРАН: Знам шта ћеш рећи. Хајде, испали то.

КСЕНИЈА: Да ми ти ниси несигуран?

(Пауза)

ГОРАН: Не разумем о чему говориш.

КСЕНИЈА: Играо си га, пушио његове цигарете, носио његове папуче и туцао његову жену али ти никад нећеш постати Владимир.

ГОРАН:Никад то не бих ни желео.

КСЕНИЈА:Стварно?

ГОРАН: Пре бих урадио пластичну операцију и носио мајмунску буљу уместо фаце до краја живота.

(Смеју се)

КСЕНИЈА: Фина лаж.

ГОРАН: Значи, не верујеш ми.

КСЕНИЈА: Значи, не верујем ти.

ГОРАН: Како год хоћеш. Тамо ми је сако?

(Горан креће према столици да узме сако. Ксенија му пресече пут)

КСЕНИЈА: Добро знаш где ти је сако.

ГОРАН: Ако можеш мало да се помериш.

КСЕНИЈА: Не могу.

ГОРАН: Идем. Посао зове.

КСЕНИЈА: Не занима ме.

ГОРАН: Могу ли да добијем једну цигарету?

КСЕНИЈА:Може.

(Ксенија се окрене да узме цигарету. Горан узме сако и обуче га хитро)

ГОРАН: Ха, зезнуо сам те!

КСЕНИЈА: Владимире!

(Пауза)

ГОРАН:Шта си сад рекла?

КСЕНИЈА: Чуо си.

ГОРАН: Чуо сам. Кога ти вараш?

КСЕНИЈА: Како кога варам?

ГОРАН: Лепо сам те питао.

КСЕНИЈА: Варам Владимира с тобом.

ГОРАН: Али спаваш и с њим.

КСЕНИЈА: Да.

ГОРАН: Зашто?

КСЕНИЈА: Ти стварно знаш да будеш окрутан.

ГОРАН: Хоћу само да истерам истину на чистац.

КСЕНИЈА: Зашто? Да би је упуцао?

ГОРАН: Зато што ми није јасно.

КСЕНИЈА: Шта ти није јасно?

(Горан седа на столицу и баци Ксенијину кошуљу на коју је претходно сео)

ГОРАН: Ништа ми више није јасно.

КСЕНИЈА: Знаш ли ти колико ова кошуља кошта?! Где си се ти родио, у чамцу?

ГОРАН: Не него на Дорћолу.

КСЕНИЈА: Дође му на исто.

(Ксенија гневно облачи кошуљу. Једно дугме јој спадне. Она крене да га тражи по тепиху)

ГОРАН: Како мислиш да будемо заједно ако пре не будемо искрени једно према другом?

КСЕНИЈА: Боље би ти било да ми помогнеш да нађем дугме него што филозофираш.

ГОРАН: Ето видиш! Сад је и дугме битније од мене?

(Ксенија му стави шаку на уста. Скине Горану сако, скине своју кошуљу и нехајно је набаци на Горана. Ксенија поприми круто, помало мушкобањасто држање)

КСЕНИЈА: Ксенија, да ти помогнем?

ГОРАН: Нека, не треба.

КСЕНИЈА: Није ми тешко.

(Почне да закопчава кошуљу. Застане)

КСЕНИЈА: Овде фали једно дугме?

ГОРАН: Па, испало ми је.

КСЕНИЈА: Испало? Мени се чини да је отргнуто.

ГОРАН: Веруј ми, само је испало!

КСЕНИЈА: Само? Испало? Јел носило падобран, можда?

ГОРАН: Не. Стварно је отпало.

КСЕНИЈА: Верујем ти.

(Ксенија га пољуби "по мушки". Горан је затечен. Одгурне је. Брише гадљиво уста.Ксенија се смеје. Горан гадљиво скида кошуљу. Баца је Ксенији у лице)

КСЕНИЈА: Нисам знала да толико волиш Владу!

ГОРАН: Нисам знао да ћеш да му се вајкаш за једно дугме! И то сад!

(Пауза. Ксенија наставља да тражи дугме)

КСЕНИЈА: Ако хоћеш помози ми, ако нећеш немој да одмажеш.

ГОРАН: Предомислила си се. Остаћеш с њим.

(Ксенија прекида са претрагом и устаје, исправљајући сукњу)

КСЕНИЈА: И хоћу. Теби у инат. Да видиш каква си будала испао.

ГОРАН: Будала? У реду је, ја нисам Владимир!

КСЕНИЈА: Нити ћеш икад бити!

ГОРАН: Ни по једном питању!

КСЕНИЈА: Ни по једном…То си у ствари хтео да питаш? Два вечита мушка питања: ко је бољи и ко има већи?То?!

ГОРАН: То, али сам сазнао много више.

КСЕНИЈА: Онда да сазнаш још и ово: он је незајажљив у кревету. Прво сам мислила, кад сам родила Сању, да ће се мало смирити али био је још напаљенији.

ГОРАН:Мислим да сам довољно чуо.

КСЕНИЈА: Тражио си-сад слушај. После Вање нисам могла да спавам од њега. Мислила сам да има неку швалерку па се вади код мене али, онако се нико не вади код своје жене.

ГОРАН: И већи му је.

КСЕНИЈА: И већи му је. Много.

ГОРАН: И сви га воле.

КСЕНИЈА: Са свима је добар. Прави меда! Узалудно је мрзети Владимира. Бесмислено.

ГОРАН: И мој је шеф.

КСЕНИЈА: И теби и многима.И стално напредује у служби. И има лепу жену, и дивну децу и добру плату у фирми.

ГОРАН: Интелигентан је, баја, виши од мене за главу, ортаци га обожавају.

КСЕНИЈА: И још се питаш што желиш да будеш он?

ГОРАН: Не. Желим да постанем као он а онда да га уништим.

КСЕНИЈА: Стварно то мислиш?

ГОРАН:Понекад пожелим али брзо прође.

(Горан се сагне и подигне дугме отпало са Ксенијине кошуље. Ксенија узима дугме и неповерљиво гледа Горана)

ГОРАН: Било је ту све време, поред моје ципеле.

КСЕНИЈА: Теби чудне ствари падају на памет.

(Горан је привлачи себи. Седа до њега, на кревет)

ГОРАН: Не као теби. Вараш га са мном.

КСЕНИЈА: А зашто да не?

ГОРАН: Зашто да да?

КСЕНИЈА: Немаш никакве везе с њим.

ГОРАН: Не разумем.

КСЕНИЈА: Беспомоћан си, кукавица, несигуран, завидан, сумњаш у себе.

ГОРАН: О, баш ти хвала! Само настави!

КСЕНИЈА: Једном речју, просечан Србин.

ГОРАН: Прави ђувегија!

КСЕНИЈА: Ти си људско биће, капираш? Ја волим људе!

ГОРАН: Владимир није човек?

КСЕНИЈА: Владимир је ванземаљац. Он је тако јебено супериоран! Натрљава ми то срање на нос, из дана у дан!

ГОРАН: Шта, пува се?

КСЕНИЈА: Што је најгоре-не! Али, да!

ГОРАН: Шири се или не? Оце каки-неце каки?

КСЕНИЈА: Владимир је мало суптилнији од тога.

ГОРАН(иронично): И суптилнији је! Јес! Јел као оно кад сте…

(Ксенија да знак руком, зауставља га. . Ксенија одлази у купатило. Горан седа на кревет, окренувши леђа према купатилу. Узима новине из актовке, ставља их на наткасну, отворене на средини, нехајно их пресавија. Пали цигарету. Долази Ксенија. Узима му је из руке)

КСЕНИЈА: То је за мене? Хвала.

(Ксенија баци поглед на наткасну)

КСЕНИЈА: Владо, види, изашао интервју с тобом у "Политици"!

ГОРАН: Где? А, пази стварно!

(Ксенија седа до њега.Пољуби га)

КСЕНИЈА: Ниси ми ништа рекао!

ГОРАН: Нисам имао кад.

(Ксенија га удари новинама по глави)

КСЕНИЈА: Који фолирант!

(Горан зграби Ксенију. Она му је на крилу и постаје девојчица од седам година)

ксенија: Тата, где је изненађење?Где јеееe?

ГОРАН: Погледај шта је испод кревета.

(Ксенија се завлачи испод кревета и извлачи "играчку")

КСЕНИЈА: Скејтери? Јеааааа!

(Љуби га у образ)

КСЕНИЈА: татице, ти си најбољи!

(Ксенија скаче једном, двапут око своје осе а онда стане и забринуто уздахне)

КСЕНИЈА: А да то није мало прескупо, Владимире?

ГОРАН: Стигла ми је повишица. "То сам данас ћери изорао."

КСЕНИЈА: За прековремени? Могао си мало више времена да будеш кући.То би им био бољи поклон.

ГОРАН: Знаш како је.

КСЕНИЈА: Знам како је.Посао, увек посао.

ГОРАН: Види је како је срећна!

КСЕНИЈА:Да, јесте! Ипак, мислим да је превише!Могли смо заједно.

ГОРАН: То би за тебе било превише.

КСЕНИЈА: Вероватно си у праву.

(Пауза)

КСЕНИЈА: “Превише”! Зар баш мора да ми натура да зарађује више од мене!

ГОРАН: И “ то сам данас ћери изорао”. Јел то он трипује да је Краљевић Марко?

КСЕНИЈА: Немам појма шта трипује тек после се онако блескасто осмехне и ја заборавим шта сам хтела да му кажем.

ГОРАН: Мислиш овако?

(Горан намести широк осмех. Ксенија га ошамари)

ГОРАН: Што то?

КСЕНИЈА: Превише си га добро скинуо.

ГОРАН: И ти би га убила.

КСЕНИЈА:Можда. Мало.

ГОРАН: И ту долазимо до мене. Изабрала си ме.

КСЕНИЈА: Ја тебе изабрала? После оне вечере код мене и Владимира нисам могла да те се отресем ни да сам хтела!

ГОРАН: Кључни део: ни да сам хтела.

КСЕНИЈА: Не видим шта сам лоше рекла.

ГОРАН: Ништа лоше. Жене увек бирају. То је то.

КСЕНИЈА: Много читаш Сиднија Шелдона. Слушај, бирали смо обоје али је мени било теже да уђем у везу са најбољим другом мог мужа.

ГОРАН: Познаником.

КСЕНИЈА: Пријатељем.

ГОРАН: Дај, Ксенија, с њим сам најдуже причао пет минута и то о послу и на послу! Добро, и то што сам једном дошао код вас на вечеру.

КСЕНИЈА: И добио најбоље послужење у животу. Тако си рекао.

ГОРАН: Тако сам рекао. Кад смо већ код тога, нешто ми се пријело.

(Горан обара Ксенију на кревет и почиње да јој грицка ухо. Ксенија се смеје Горан пали радио код узглавља. »RENTED ROOMS«, TINDERSTICKS,OFF или нешто у том маниру)

ГОРАН: Мало романтичне атмосфере!

(Горан скаче на њу. Котрљају се по кревету, испреплетени. Горан је чврсто зграби за руке и притисне телом)

ГОРАН: Моја си!

КСЕНИЈА: Немој, немој сад!

ГОРАН: Јеси ли сигурна?

КСЕНИЈА: Јесам. Пусти, биће времена и за то.

ГОРАН: Како кажеш.

(Горан гаси радио)

ГОРАН: Брине те оно сутра?

КСЕНИЈА: Тебе не би? Владимир је диван али не знам како ће реаговати.

ГОРАН: Владимир је и даље диван.

КСЕНИЈА: И увек ће бити. Не могу тек тако да бацим седам година брака.

ГОРАН: Који је склопљен зато што те напумпао.

КСЕНИЈА: Зато што ме је напумпао и зато што сам га волела док ме је пумпао, идиоте!

ГОРАН: Волела си и то што си због деце пропустила постдипломске у Америци и добила глупи посао у маркетингу државне фирме која производи само паучину и шуљеве на гузицама запослених.

КСЕНИЈА: А твоја фирма као нешто прави?

ГОРАН: Ниси чула? Данас фирме ништа не производе. Што да праве кад може да се тргује?

КСЕНИЈА: Хвала ти на откровењу. И, шта ћемо сад?

(Горан се накашље)

ГОРАН:Хм, па, како смо се договорили. Где ми је кравата?

КСЕНИЈА: Вири ти из џепа сакоа.

ГОРАН: Пази стварно. Идем да је наместим.

(Горан одлази у купатило. Пауза)

КСЕНИЈА: Доћи ћеш?

ГОРАН(ОФ):Чим му кажеш.

КСЕНИЈА: Стварно?

ГОРАН(ОФ): Стварно-стварно.

(Ксенија из торбице вади мало конца и иглу. Почне да ушива дугме)

КСЕНИЈА: Ти си велики клинац.

ГОРАН(ОФ): Јесам али за разлику од клинаца ја знам да вежем кравату.

(Ксенија се насмеје и убоде иглом. Сиса прст. Горан излази скоцкан из купатила)

КСЕНИЈА:Убола сам се.

ГОРАН:Хоћеш да пољубим да не боли?

КСЕНИЈА: Немој.

ГОРАН:Охлади то под водом.

КСЕНИЈА:Пусти. Ништа битно.

ГОРАН:Како није битно ја сам се тако једном убо са значком у првом основне и онда су провалили да је зарђала…

(Ксенија га пољуби)

КСЕНИЈА: Е, због овог те волим!

ГОРАН: Тетануса у основној?

КСЕНИЈА: Не, што си такав, обичан.

(МЕЛОДИЈА ГОРАНОВОГ МОБИЛНОГ ТЕЛЕФОНА, ОФ. Горан га, брзином Пета Гарета, извлачи из џепа панталона)

ГОРАН: Извини, само моменат. Да, господине Тихомировићу, ја сам. Сећам се нашег разговора, како не. Наравно да знате. Човек вашег калибра! Свакако. Ево, само моменат.

(Горан узима актовку, отвара је и ставља на колено. Пребира по хартијама)

ГОРАН: Да, сви документи су овде и спремни за процедуру. Могу ли да дођем сад? Да, сутра. Хвала вам за слободно поподне. Потрудићу се. Да? Ха,ха,ха,ха! Добар виц, одличан! Видимо се сутра!

(Горан крене ка вратима, устане, седне. Пауза)

ГОРАН: Звао Тихомировић.

КСЕНИЈА: Реци.

(Горан лежерно склапа ташну и ставља је поред својих ногу, враћа мобилни телефон у панталоне, у стаје, намешта наборе на оделу а онда узима једну цигарету и седа за столицу. Пали је, заваљен)

КСЕНИЈА: Реци, шта је било?

ГОРАН: Тихомировић.

КСЕНИЈА: Рекао си. Добре вести?

ГОРАН: Како си ме ти оно описала?

КСЕНИЈА: Кад сам те то описивала?

ГОРАН: Малочас, док си ми изјављивала љубав.

КСЕНИЈА: Рекла сам да си обичан.

ГОРАН: Лак за употребу,ха,ха!

КСЕНИЈА:И то.

ГОРАН:Ненаметљив. Неупадљив.

КСЕНИЈА: Да.

ГОРАН: Помало смушен?

КСЕНИЈА: То си ти рекао.

ГОРАН: Једном речју: будала коју може да ради ко и како стигне! Али, сад сам прогледао! Варала си ме, Лидија!

КСЕНИЈА: Владо,овај Горане, ово није нимало забавно!

ГОРАН: Не, није. Забавно је кад урадим нешто овако.

(Горан скочи и пред Лидијом изведе стој на глави)

ГОРАН: Е, овако сам био забаван! Јел тако?

КСЕНИЈА: Не буди смешан!

(Горан се врати из стоја у страјање. Поправља наборе одеће, поправља фризуру. Седа. Пали цигарету, пуши, без искашљавања)

ГОРАН: Сад сам још и смешан? Слушај, Ксенија, можда сам сад и смешан али од сутра то сигурно нећу бити.

КСЕНИЈА:Да погодим: унапредио те Тихомировић.

ГОРАН: Да. А погоди на чију штету?

КСЕНИЈА: Владимирову? Шта си то урадио, монструме?!

ГОРАН: Ништа.

КСЕНИЈА:Не верујем ти.

(Ксенија зграби ташну и почне да га бесно удара. Горан мало јауче а мало се и смеје)

ГОРАН: Веруј ми ништа. У ствари, помало сам и понижен.

КСЕНИЈА: Слино, ти не знаш за понижење.

ГОРАН: Ксенија, желео сам да га сјебем али нисам успео!

КСЕНИЈА: Лажеш, то је био једини циљ у твом усраном животу!

(Горан шаком заустави њену торбицу)

ГОРАН: Хоћеш ли да ме пустиш да причам или ћу ти овог момента сломити врат?

КСЕНИЈА: Не би се усудио.

(Пауза. Гледају се)

КСЕНИЈА: Или би?

(Горан гаси цигарету)

ГОРАН: У мом посраном малом животу Владимир је имао своје посебно место. До данас.

КСЕНИЈА: Кад си га се отарасио?

ГОРАН: Могу ли ја да завршим?!

КСЕНИЈА: Можеш али не видим зашто.

ГОРАН: Владимир је данас разговарао са Тихомировићем. Он му је рекао да је према неким нашим муштеријама много благонаклон и да њиховим жељама излази мало више у сусрет него што би требало…

КСЕНИЈА:А то си му ти рекао!

ГОРАН: Нема потребе. Цела фирма зна какав је Влада добрица. Дакле, рекао је Влади да је то мало незгодно али, с обзиром да је најбољи шеф којег је икад имао, он нема ништа против да Владимир и даље шефује.

КСЕНИЈА: Сад ми тек није јасно.

ГОРАН:Биће ти јасније ако ти кажем да је Владимир заказао састанак са Тихомировићем. Својим послом.

КСЕНИЈА:Што значи?

ГОРАН: Што значи да је ***тражио*** да му дају неки дебилни, мање оптерећујући посао од седам до три,неки посао налик моме, како би више времена проводио са својом породицом коју је, ох, авај мени, у последње време веома запоставио.

КСЕНИЈА: Лажеш!

ГОРАН: Питај њега ако ми не верујеш.

КСЕНИЈА: А ти? Откуд си ти постао шеф?

ГОРАН: Владимир ме предложио за свог наследника а Тихомировић се сложио.

КСЕНИЈА: Он је полудео.

ГОРАН: Поразио ме а да тога није ни свестан.Јебени срећковић!

КСЕНИЈА: Што ми није рекао?

ГОРАН: Мислио је да ти каже.Сутра.

(Пауза)

КСЕНИЈА: Мрзим га, мрзим га! Јеботе, мрзим га! Сваки пут кад кренем да га оставим он је све бољи и бољи!

ГОРАН: Па хајде, уништи га! Сад ти је идеална прилика!

КСЕНИЈА: Не знам да ли могу. И како? И деца. Он их стварно воли. Горане….

ГОРАН: Ксенија, нисам с тобом због освете!

КСЕНИЈА: Ко је споменуо освету? Хоће да проводи више времена! Тупан!

ГОРАН: Нико није споменуо освету. Ја сам оклевао али сад знам да ћу бити уз тебе.

КСЕНИЈА: Нећеш се светити?

ГОРАН: Нећу. И извинићу се.

КСЕНИЈА:Ти ћеш му се извинити? Како ћу сад да се суочим с њим?

ГОРАН: Показаћу ти.

КСЕНИЈА: Ти ћеш ми показати?

ГОРАН: Хајде, устани.

КСЕНИЈА: Не радиш ово из освете?

ГОРАН: Не. Стварно те волим. Стварно-стварно.

КСЕНИЈА: И све би урадио за мене?

ГОРАН: Све. Што год кажеш.И што не кажеш.

КСЕНИЈА: Неке ствари сад не могу да изговорим.

ГОРАН:Разумем. Знаш, кад волиш неког ти радиш неке ствари које нису добре за обоје и које…

КСЕНИЈА: Нема потребе да ми објашњаваш.

ГОРАН: Нема потребе.Хајде, идемо.

(Горан устаје. Држање му је право, чврсто, кораци хитрији, кретње одсечније. Глас му је миран и благ. Узима Ксенију за шаке и покушава да је подигне)

КСЕНИЈА:Не могу.

ГОРАН: Можеш.

(Горан је благо држи уза себе, Ксенија пређе преко његове шаке)

КСЕНИЈА: Веће су.Топлије.

(Горан јој огрће кошуљу а затим набацује и сако)

ГОРАН: Уживам док те облачим. Више него док те свлачим.

КСЕНИЈА: И ко је сад перверзан?

(Смеју се. Горан је закопчава а затим, са пар захвата, узима разбацане ситнице са пода и ставља их у Ксенијину торбицу. Ставља је Ксенији на раме)

ГОРАН: Тако. Сад си спремна.

КСЕНИЈА: А ти?

ГОРАН:Ево.

(Горан подиже актовку са пода)

КСЕНИЈА:Он се враћа кући?

ГОРАН: Он се враћа кући.

(Горан излази из собе. Ксенија стоји насред собе, стежући торбицу. Горан улази. Његови гестови су исти као што је горе наведено)

КСЕНИЈА: Како је било на послу?

(Горан јој приђе с врата, пољуби је, топло)

ГОРАН: Мало напорно. Слушај, имам нешто да ти кажем…

КСЕНИЈА: Не, прво ти мене саслушај.

ГОРАН:У реду. Слушам.

КСЕНИЈА: Мислим да ће ти требати пиће.

(Горан се бледо осмехне и седне на кревет)

ГОРАН:Нису девојчице?

КСЕНИЈА:Нису.

ГОРАН:Добро је.

КСЕНИЈА:Узми цигарету, требаће ти.

ГОРАН:Престао сам. Рекао сам ти.

КСЕНИЈА: Једино у то ти никад нисам веровала.

ГОРАН: Часна пионирска.

КСЕНИЈА: Има један човек.

ГОРАН: Да?

КСЕНИЈА: У вези смо. Већ дуго. Није битно колико.

ГОРАН: Озбиљној?

КСЕНИЈА: Веома озбиљној.

ГОРАН: Волиш га?

КСЕНИЈА: Да. Често сам се питала зашто.

ГОРАН:Јеси ли нашла одговор?

КСЕНИЈА: Нисам али то ме није спречавало да га и даље волим.

ГОРАН: Не знам шта да ти кажем.

КСЕНИЈА: Не мораш ништа да ми кажеш.То је моја грешка, не твоја.

ГОРАН: Више не могу да препознам твој глас.

КСЕНИЈА: Хтела сам да направим савршеног мушкарца. Једно време сам мислила да си то ти. Онда сам нашла некога ко је био све само не савршен и зато савршен за мене. А онда сам одлучила да направим Франкенштајново чудовиште, нешто између тебе и њега.

ГОРАН: Нисам знао да си експериментисала са мном.

КСЕНИЈА: О, јесам, и могу ти рећи да ми је драго због тога! Да није било њега не бих открила колико си ти далеко од савршенства!

ГОРАН: Да ли сам ти ја икад рекао да сам савршен?

КСЕНИЈА: Ниси!!!

(Пауза)

ГОРАН: Ксенија, јеси ли добро?

КСЕНИЈА: Престани са тим мирним, брижним тоном. Ако ме нешто излуђује онда је то твој глас!

ГОРАН: Океј, престаћу да причам.

КСЕНИЈА: Не буди такав буквалиста. Хтела сам само да ти кажем да је тај експеримент пропао. Ви сте од два потпуно различита материјала и тела се, једноставно, нису “примила”. Била је то трагична комбинација.

ГОРАН: Трагична?

КСЕНИЈА: Знаш ли какав је трагички лик? Ни Бог ни човек, можда мало бољи од већине али приличан људима.

ГОРАН: И, од нас двојице је испао тај трагични, трагички јунак?

КСЕНИЈА: Изгледа.

(Горан устаје и поправља наборе на одећи. Стеже шаком актн-ташну)

ГОРАН: Схватио сам.

КСЕНИЈА: И ја.

ГОРАН: Ја идем.

(Горан излази и затвара врата. Ксенија стоји и клати се на врховима прстију. Мрак)

/КРАЈ/